

[Finansministeren]

Stadig væk: ordene kan vi være enige om, men jeg synes nok, at der er vidt forskellig handling bag, og det er regeringen, der her har fat i den lange ende.

Så et par bemærkninger om skattetrykket. Det kan vi tilsyneladende diskutere til dommedag. Hr. Camre snupper tallene fra et tidligere småtryk fra finansministeriet. Når man ser på, hvordan det samlede skattetryk i dette samfund opgøres, er der selvfølgelig sket en stigning i 1983, 1984 og 1985, ingen tvivl om det. For det første er der gennemført en realrentebeskatning. For det andet er der tale om øget bidrag til arbejdsløshedsforsikringen, som indgår i beregningen af skattetrykket, og senest en forhøjelse af aktieselskabsskatten.

Men det interessante er, hr. Camre, at når vi ser på det samlede skattetryk for 1985-86, så er der faktisk tale om et lille fald, nemlig fra 48,3 til 48,1 pct. Går vi så over til at se på familiernes skattetryk – det er det, jeg tror at den enkelte borger først og fremmest interesserer sig for – er der tale om et fald fra i år til næste år fra 43,9 til 42,7 pct. Det synes jeg det er vigtigt at få slået fast, også i forhold til fru Pia Kjærsgaard, som har en stor interesse på dette område.

Hr. Camre sætter spørgsmålstegn ved, hvorvidt den disponible realløn nu vil stige næste år. Regeringen siger jo også, at det bliver bedre med betalingsbalancen, men det er det endnu ikke blevet, så det går nok heller ikke så godt på dette område. Hr. Camre kunne så sammenligne med alle andre områder, med renten eksempelvis, med lønomkostningsudviklingen, med udviklingen i underskuddet på statens finanser. Der er det gået bedre, end regeringen havde forventet.

Ser man på den aktuelle prisudvikling inden for de allerseneste måneder, tror jeg ikke der er mange, der er i tvivl om, at det holder stik, at vi til næste år vil have en prisudvikling på kun ca. 2½ pct. Det er ganske åbenbart, at der bliver – når der, som jeg har gjort rede for, er tale om et lille fald i familiernes skattetryk – fremgang i den disponible realløn, og det er første gang siden 1970'erne.

Hr. Jes Lunde spørger, hvornår vi får fuld beskæftigelse. Det er selvfølgelig et meget centralt spørgsmål, og når jeg ikke er i stand til at give hr. Jes Lunde et eksakt årstal, er det ikke på grund af manglende interesse for dette problem. Jeg husker godt, at vi også diskuterede det sidste år.

Jeg synes trods alt, at der skulle gives lidt kredit for, at det er lykkedes denne regering at ændre udviklingen fundamentalt i forhold til den, vi tidligere har været vidne til. Vi ser nu år for år en nedgang i arbejdsløsheden, til trods for at der stadig væk er stor tilgang af ny arbejdskraft til arbejdsmarkedet. Vi kommer næste år ned på 230.000 arbejdsløse.

Jeg vil godt også her for en ordens skyld sige, at der er justeret for de virkninger, den økonomiske justering har. Helt nøjagtigt ville tallet uden den økonomiske justering netop nu have heddet 220.000 arbejdsløse, ikke 230.000. Til gengæld ville vi uden justeringen have været i en situation, hvor vi på den lange sigt havde fået en forringelse af beskæftigelsen. Om end justeringen bevirker, at arbejdsløsheden ikke falder slet så meget som ventet, bevirker den, at vi i de kommende år løser beskæftigelsesproblemet hurtigere.

Det er et problem, og jeg vil blankt erkende, at når man ser fremskrivningerne for de kommende år, kunne man ønske sig, at vi kom endnu længere ned, end tilfældet er efter finansredegørelsens fremskrivning. Stadig væk: når vi taler om, hvilke skøn der holder, og hvilke skøn der ikke holder, er det en realitet, at i de sidste to år er arbejdsløsheden faldet stærkere end de skøn, vi er kommet med. Derfor er der heller ingen, der er i tvivl om, at vi vil nå ned på de 230.000. Der er en forventning om, at vi når længere ned end de 230.000 til næste år, at udviklingen altså med andre ord kan komme til at forløbe gunstigere end finansredegørelsens langtidsskøn.

Vi er ikke i tvivl om, at den eneste metode til at nå frem til fuld beskæftigelse er den stærkt konkurrenceevneforbedrende politik, vi har ført. Den har vist sig at give gunstige resultater.

Jeg ville gerne kunne sætte et årstal på, men jeg mener, det er urealistisk. Konklusionen er ganske klar: regeringen ønsker naturligvis samtidig med at skabe ligevægt på betalingsbalancen og på statsfinanserne at nå frem til fuld beskæftigelse så hurtigt som overhovedet muligt.

(Kort bemærkning).

Jes Lunde (SF):

Jeg vil da gerne give regeringen, hvad regeringens er. Det er rigtigt, at arbejdsløse-